

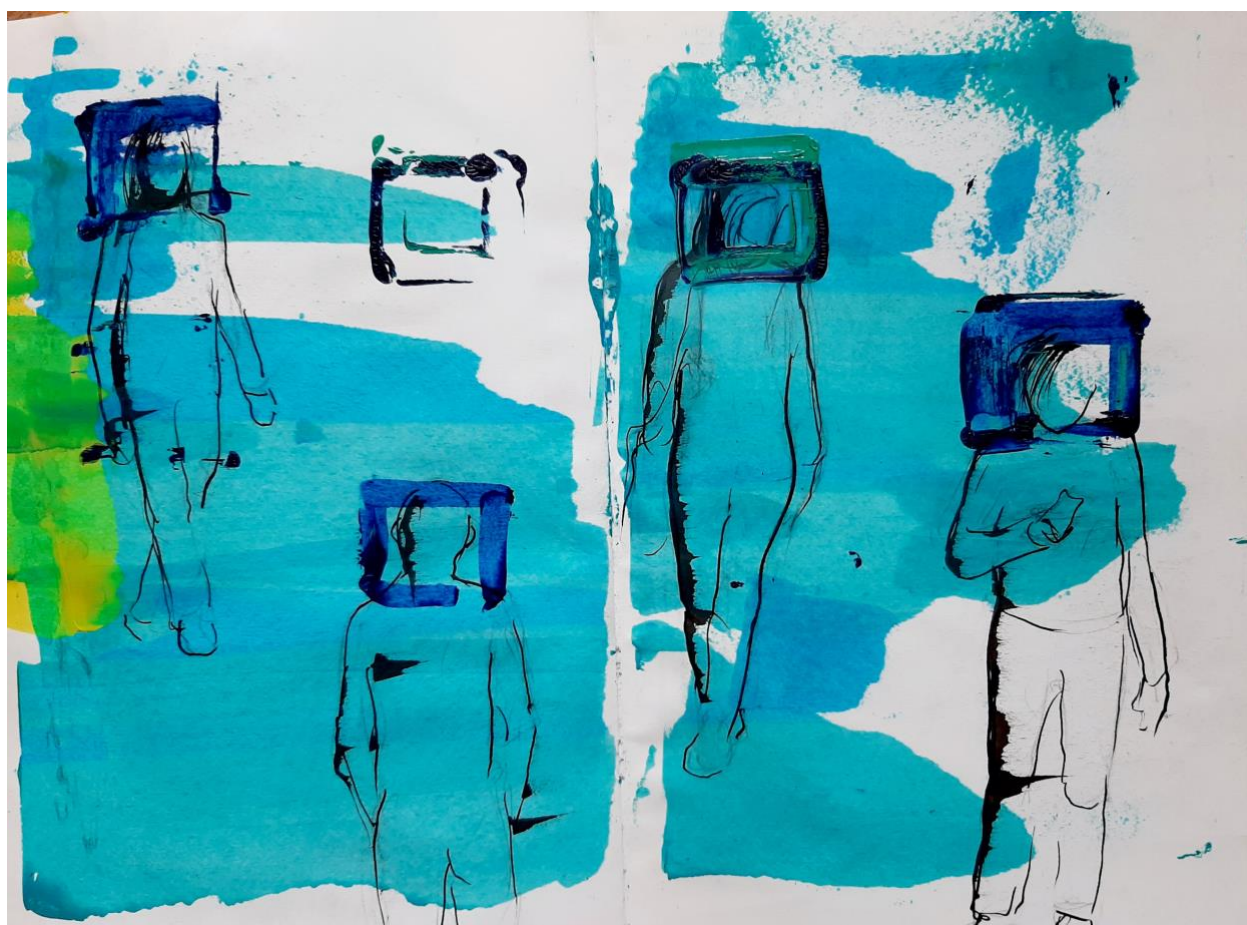
ISSN 2367-7031 / www.piron.culturecenter-su.org

БРОЙ # 19 / 2020 / ИЗВЪНРЕДНАТА 2020

URL: <http://piron.culturecenter-su.org/wp-content/uploads/2020/06/19-2020-Samuel-Finzi.pdf>

Интервю от серията „Изкуство в извънредно положение“

Самуел Финци

Мисля, че вече съм излязъл от форма, и молбата на Александър Къосев да отговоря на няколко въпроса ми създава известен дискомфорт. Въпреки че съм актьор и би трябвало бързо да мога да реагирам, така да се каже професионално, виждам, че има нещо в мен, което забавя или е намалило поне скоростта на моите реакции и на, да го наречем, рутината, с която обикновено бих се отнесъл към подобно начинание.

От друга страна, това има своите предимства – именно че човек ще забрави рутината. А за един актьор това е много важно. Нали това е целта на нашата работа, всеки път когато излезем на сцената или пред камерата, всичко да изглежда като че ли го правим за първи път. А и то би трябвало да се случва за първи път. Така че тези два месеца отсъствие от сцена или от снимачна площадка на мен лично ми се отразяват много добре. Да, аз съм от тези, може би не много, благодетелствани в тази ситуация хора. По стечение на обстоятелствата в момента все още нямам необходимост да се притеснявам за бъдещите няколко месеца материално и физически. Здрав съм. Има проекти за работа, дано да се случат, не веднага, но в последната четвърт на годината. И затова се опитвам в това време, което аз така или иначе бях започнал като една ваканция, няколкодневна ваканция, която прерасна както за всички нас в неколкмесечна, наистина да се отпусна и да не мисля за нищо друго, освен да прекарам един хубав ден. И следващият да бъде още по-добър. Най-близките са около мен – децата ми, и това също ми дава възможност да им обърна много повече внимание, повече отколкото може би в ежедневието това би се случвало поради естеството на това ежедневие. Децата ходят на училище, ние ходим на работа и т.н.

Дотук за личното. Ако го обобщя с едно изречение – добре съм. Все пак не трябва да забравям и си давам сметка, че бъдейки в тази ситуация на изолация сред природата получавам една представа от – да го наречем – „реалния живот“ или живота в града само чрез социалните мрежи. Не гледам телевизия, не гледам новини и това, което ми предлагат социалните мрежи, са наблюденията на хората, които публикуват своите мисли, мнения, преживявания. Това е моята информация, моето мерило за това какво се случва в момента в едно общество – в България или в Германия, или тук във Франция, където съм. И установих, че съм се превърнал в един, да го кажем, воайор, не в лошия смисъл на

думата, защото не ми се участва в дебати, не смятам за наложително да давам и своето мнение към всичко това, което се случва, да откликвам на конспиративни теории, да поддържам противниците им. Всичко това е интересно, за мен това е един феномен, който за първи път ми се случва да наблюдавам. Та пак казвам – аз съм човек, който стои отстрани и може би ще дойде моментът, в който и аз ще се намеся. Засега не е дошъл. Вероятно последните години толкова съм се бил претрупал с работа, със срещи с хора, с информация, участието ми в живота е било толкова интензивно, че това оттегляне ми се струва само по-здравословно за мен.

Вчера при една разходка в близкия град с вече постепенното оттегляне на мерките и първото отваряне на малките магазинчета за първи път наистина си дадох сметка за какво всъщност става дума. Какви мъки и какви преживелици са имали през последните месеци хората в града или хората, зависими от работата си, без да знаят кога отново ще бъдат в състояние да печелят пари и да се справят с най-обикновените си нужди. Та това вчера го видях с очите си. И разбрах, че няма да е лесно. Няма да е лесно връщането към реалността. Преди всичко няма да е лесно, защото все още не знаем накъде ще тръгне цялата тази история.

Затова не смея да коментирам големи процеси, не съм още в състояние, трябва ми още време. И тук се връщам към един от въпросите: „Трябва ли човекът на изкуството непременно да отразява това, което вижда, което се случва около него?“ Да, разбира се, само че след време. Когато човек реагира прибързано, според мен рискува да не успее да проникне във всички слоеве, в цялата комплексност, в целия мащаб на събитието.

Иначе това, което наистина ме крепеше, което пълнеше дните ми освен физическите усилия, физическата работа, бяха филмите, бяха книгите. Не съм гледал постановки, защото просто не смятам, че театърът може да съществува по този начин. Сигурно има хора, на които им харесва, може би нещо разбират. Заснети спектакли аз не мога да гледам. Може би съм твърде вътре в тази материя, за да мога да се отстраня и обективно да се оставя на удоволствието от това да гледам един заснет спектакъл на сцена. Може би трябва да се направи изключение за някой танцов спектакъл.

Продължавам, продължавам да очаквам, да следя отдалече и да събирам сили, защото аз смятам, че всичко това ще премине. И нашите съмнения или нашите страхове –

и те ще преминат. Едва ли светът ще се промени, за добро или за лошо. Но може би зависи от това колко време все още ще живеем в тази неизвестност. И на мен лично ми трябва време, за да успея да започна нормално да рефлектирам върху това, което се е случило в момента, което се случва с мен, което се случва с хората, които ме заобикалят. Предполагам, че и сериозните артисти или хора на изкуството също ще си вземат своето време, за да включат това, което преживяваме в момента, в произведенията си. И аз не смятам, че ще има адекватни произведения, които да не се отнасят към тези няколко месеца през 2020 г. Дано да са няколко месеца, пак казвам. Няма как.

Но още сме твърде вътре в окото на бурята и не може да се отдръпнем и да погледнем обективно към цялото, да разберем колко още това ни е повлияло или не ни е повлияло.